FOLYAM 32. SZÁM
BUDAPEST, 1944. AUGUSZTUS 9.
40
ILLÉR

MAGYAR FUTÁR

NC LAPJA

RAJNISS FER

MANNERHEIM tábornagy
FINNORSZÁG UJ ELNÖKE

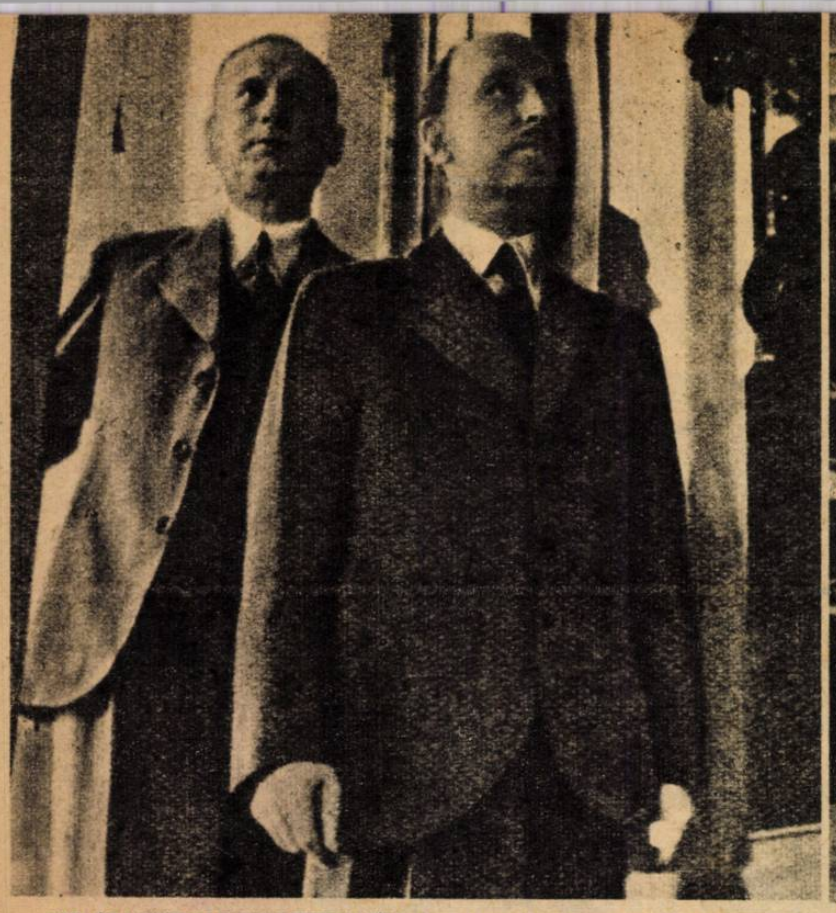

RYTI ÉS LINKOMIES MINISZTERELNÖK a fontos tanácskozás után, amelynek eredményeként az elnök lemondott és méltóságát a nemzet rendelkezésére bocsátotta: egy kézbe tenni a végső küzdelem órájában a politikai és katonai hatalmat... A történelmi döntés minden finn erő egyesítését jelenti! Linkomies az alkotmányos szokás szerint benyújtotta kormánya lemondását Mannerheim tábornagy-elnöknek

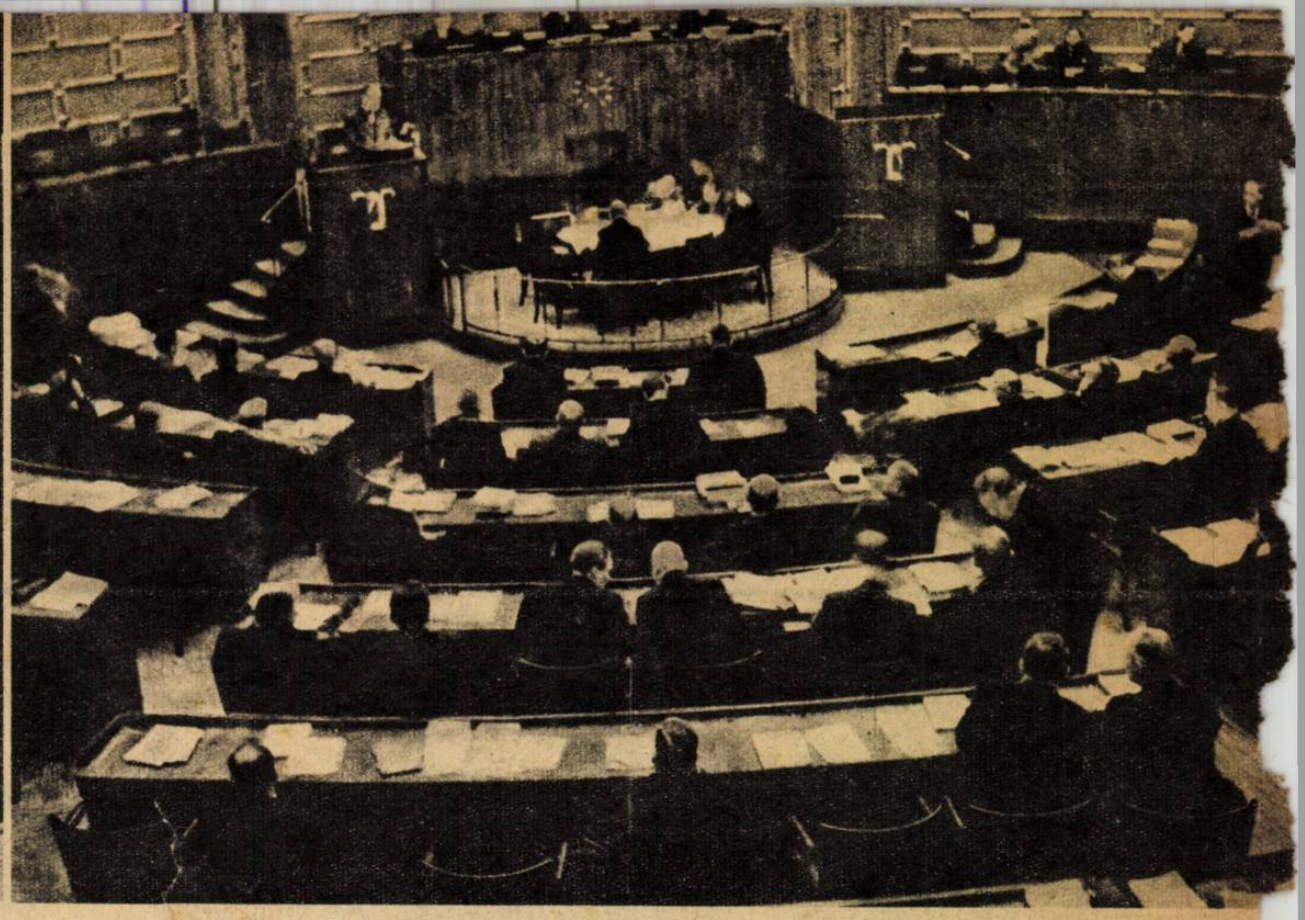

A PARLAMENT ÜLÉSÉN EGYHANGÚAN MEGSZAVAZZÁK az óriási horderejű, rövid törvényt, amellyel Mannerheim tábornagyot a nemzet akaratából meghívják az elnöki székbe... Suomi szabadságharcának legendás hőse vállalta a súlyos hivatást...

FINNORSZÁG SORSA EGY

Ryti, a finn állam elnöke közölte elhatározását a kormánnyal és a törvényhozással, hogy a történelmi óra döntő küzdelmei alatt egy kézben kívánja látni Suomi politikai és katonai vezetését, s ezért méltóságáról lemond... A parlament rövid törvényt szavazott meg, amellyel választás nélkül Mannerheim tábornagyot, a finn szabadságharc legendás hősét hívja meg az elnöki székbe s a hősi küzdelem katonai vezetése mellett most már a polgári hatalom teljességét is az ő kezébe teszi le! Az országgyűlés pénteken megtartott ünnepélyes ülésén Mannerheim marsallt beiktatták méltóságába s a tábornagy nyilatkozatot olvasott fel, melyben megfogadta, hogy vállalt megbízatását becsülettel és hűséggel teljesíti!

↑ HÁBORÚS, DE NYUGODT ARCA VAN a finn fővárosnak... A polgári lakosság végzi mindennapi munkáját s bizalommal tekint a német és finn katonákra, akiknek jelenlete nemcsak az élet-halál harc komolyságára figyelmeztet mindenkit, de a győzelem biztos hitét is sugározza!

A FELROBBANTOTT VÖRÖS LŐSZERRAKTÁR kigyújtotta a nyári erdőt... Az elemi erővel tomboló tűzvész vad menekülésre késztette az ellenséget, de a természet titkait tökéletesen ismerő finn katonák eloltották hamarosan a lángokat. A bolsevisták számára vesztett ütközettel ért fel a tűz, mert minden hadianyagukat megemésztette... Így szegődik a föld szövetségesévé hű fiainak! ↓

GÉPPUSKAÁLLÁS a karjalai erdőségekben... Egy-egy géppuskafészekből a nyugodt idegzetű harcos a tökéletesen ismert terepen és a jó fegyverrel órákig feltartja a vörösök támadását s véres veszteségeket okoz a rohamra kergetett bolsevista gyalogságnak. A sűrű szilerdőben nem érvényesülhet a szovjet páncélos fölénye, itt az emberanyag kiválósága a döntő tényező! →

VÉGTELENÜL FONTOS az első vonal zavartalan összeköttetése a magasabb parancsnoksággal! A sikeres támadás után első dolog, még az ellenség eszeveszett tüzében megépíteni a telefonvonalat, nem törődve a fütyülő golyókkal és becsapódó gránátokkal!

KÖZELHARCBAN VETIK VISSZA a támadó vörösöket a hős finn harcosok... A karjalai föld erdőiben hullámzó csaták új lapokat írnak Suomi dicsőséges történetébe és példát adnak valamennyi népnek a hősi helytállásról, s a nemzeti szabadság védelmezésének meg nem alkuvó elszánságáról minden túlerővel szemben!

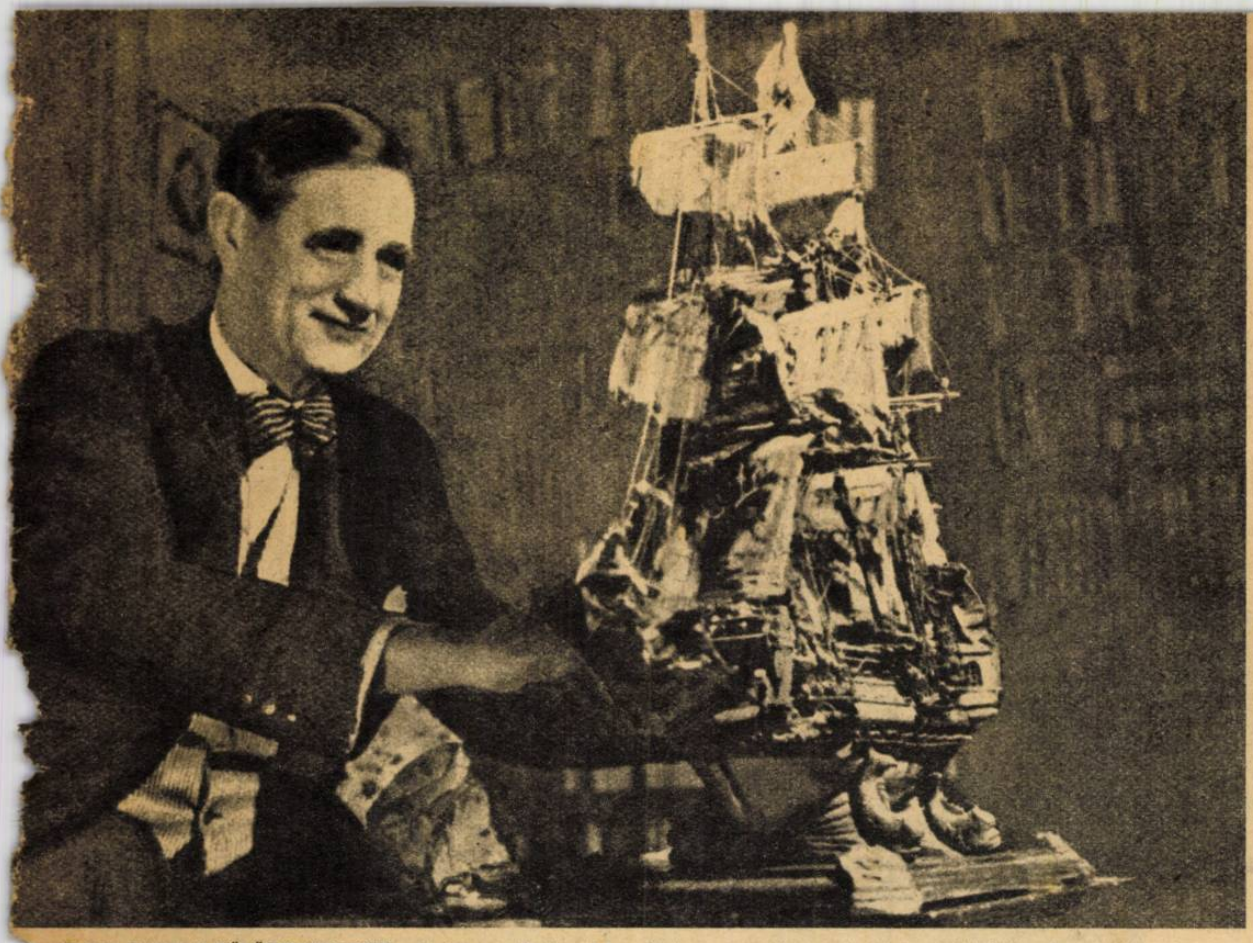

HENRIK RAMSAY KÜLÜGYMINISZTER, aki éjt-nappallá téve dolgozott, hogy nemzetének szabadságharcáról felvilagositsa a rabló demokráciákat s érthetővé tegye politikai vezetőik előtt: miért kell halálos kikerülhetetlenséggel megvívnia Suominak ezt a háborút a bolsevizmussal...

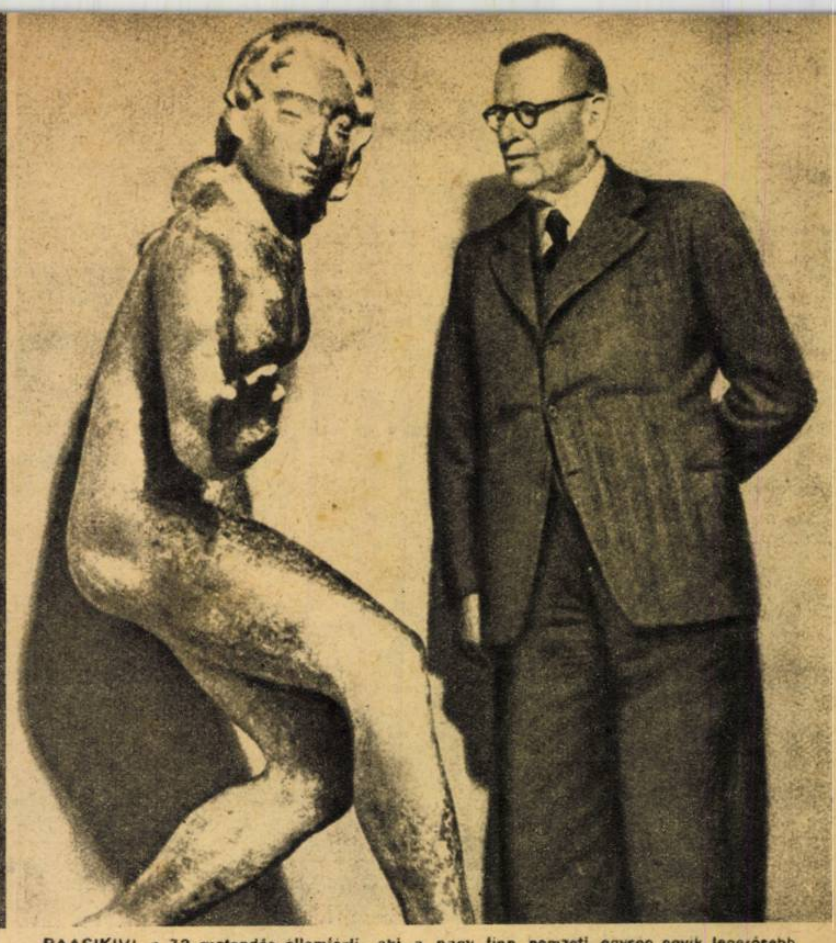

PAASIKIVI, a 73 esztendős államférfi, aki a nagy finn nemzeti egység egyik legerősebb támasza. Ő volt 1940-ben annak a bizottságnak vezetője, amely Moszkvában átvenni kényszerült a Kelet-Karjalát elrabló szovjet „békefeltételeket"...

-RŐS KÉZBEN

TANNER PÉNZÜGYMINISZTER az évek óta tartó szabadságküzdelem anyagi feltételeinek zseniális megteremtője... A nem dúsgazdag finn nemzet az ő programja szerint hozta meg szívesen vállalt áldozatát a végső győzelemért! →

BAJTÁRSAK EGYMÁS KÖZÖTT... Finn és német katonák beszélik meg az arcvonal mögötti pihenőben az ország életét, sorsát egy kézbe letévő határozatot: Mannerheim tábornagy elnökké való meghívását. A nemzeti készenlét és minden erő mozgósításának tényét látja a katona a fordulatban, mert tudja, hogy a komoly órákban csak egy akarat parancsolhat! ↓

↑ FRISS TARTALÉK ÉRKEZIK a tavak vidékén lángoló küzdelem védő harcainak eredményessé tételére! Minden férfi fegyvert fog Suomi szabadságáért s elszántan indul a hadak útjára, mert tudja, hogy ez a háború a boldog jövő, vagy biztos pusztulás közt enged csak választást — minden más puszta szó...

Tegnap és a költő

(A MAGYAR FUTÁR KÉPSOROZATA A 85 ÉVES KNUT HAMSUN LÁTOGATÁSÁRÓL EGY NÉMET PÁNCÉLOS OSZTAGNÁL)

EGY KIS BEMUTATÓ... Az elmélet és szemle után a német páncélos különítmény harci gyakorlatot mutatott be Hamsun előtt... Az új világ csataszörnyei játékosan csaptak össze, hogy a földet rengető küzdelem képéről fogalmat nyújtsanak a nagy aggastyánnak. A világ új arcát formáló férfi erő a világokat teremtő költő szeme előtt parádézott, mintegy jelképezve, hogy akik az új Európáért harcolnak — voltaképen a szabad és tiszta szellemért, a nemes kultúra becsületéért is verekszenek..

A SZELLEM NAGYSÁGA ELŐTT tisztelgett a jövőért viaskodó jelen, a szelíd, teremtő toll előtt a kemény fegyver: egy német páncélos különítmény ünnepi összejövetelt rendezett a 85 éves Knut Hamsun tiszteletére... A világhírű költő emlékül egy acéllapra írta nevét s az előtörölhetetlenül karcolt vonások azóta egy harckocsi oldalára erősítve örökítik meg a nagy író látogatását

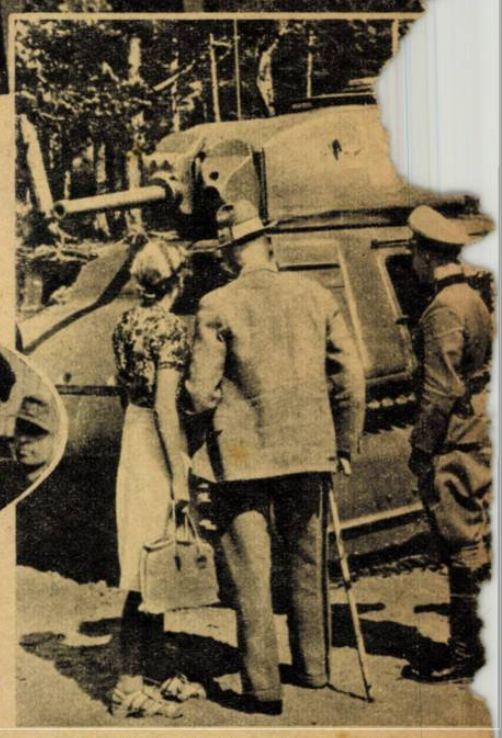

MOST MÁR VILÁGOS... Még egy pillantás az acé homlokú szörnyre, amelynek rendeltetését, működését és har modját a parancsnok tüzetesen elmagyarázta, még néhány ké dés és a fogékony lélekben örökre bevésve ott marad emlék, amely talán egy késői Knut Hamsun novellában vissza a világ elé...

ÖSSZEGYÜLT A KIS FALU GYERMEKSEREGE is a szokatlan látványra s nagy, zajosan-vidám csoportban kísérte Knut Hamsunt a „szemlén". A harckocsi lövegét is bemutatták a költőnek s az apró emberek riadtan dugták be fülüket az ágyú dörrenésére. A nagy alkotó mosolyogva nézi a gyermeksereg borzongó érdeklődését

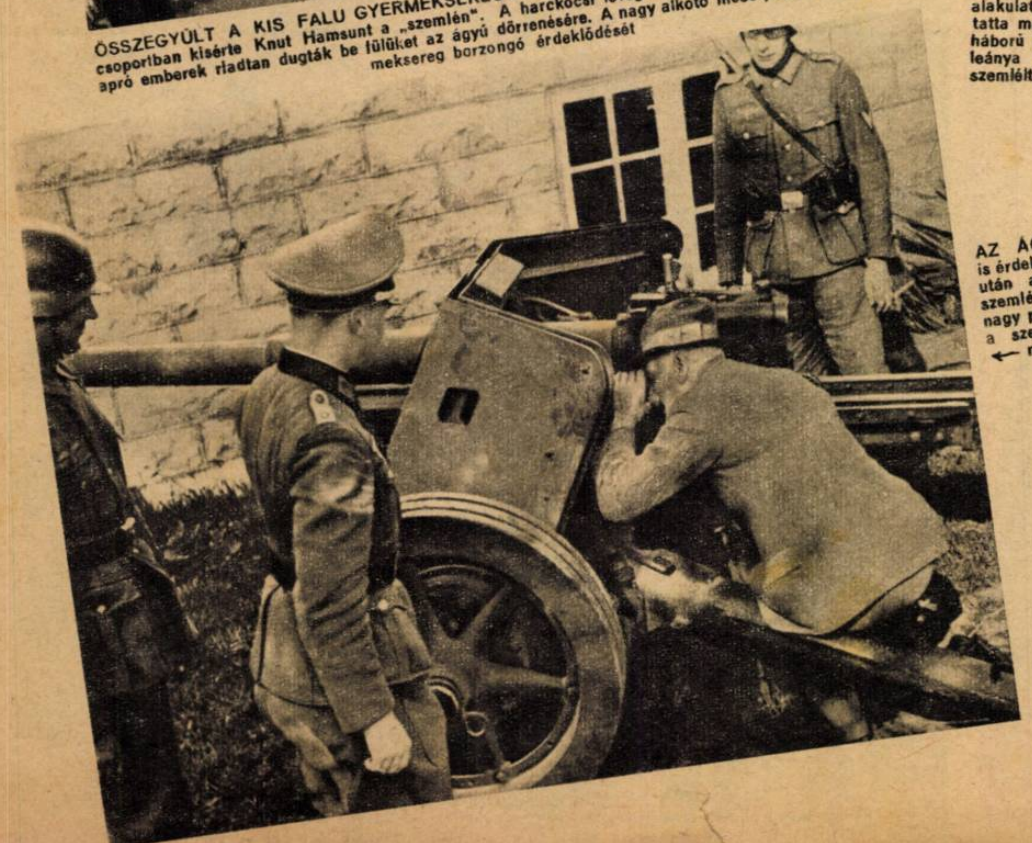

AZ ÁGYÚ VONT CSÖVE is érdekli a költőt. A páncélos után az elhárító lövegeket szemlélte meg a 85 éves nagy poéta, akinek különösen a szellemes célzóberendezés ← nyerte meg tetszését

TÁVOL A ZAJOS ÜNNEPLÉSTŐL és a nagyvárostól, amit soha nem szeretett, ülte meg 85-ik születésnapját a világirodalom legnagyobb élő alakja, a Nobel-díjas Knut Hamsun. A költőfejedelem, aki agg kora ellenére is fiatalos lelkesedéssel tesz újból és újból hitet a nacionalizmusban újjászülető Európa mellett, kis unokájával, Annamáriával ült a lényképezőgép elé. Egymás mellett a termékeny múlt és a hívő jövendő... →

A FÉL VILÁGOT BEJÁRTA, mindent látott, amit megnézni érdemes volt, de egy páncélos belsejéről nem tudott fogalmat alkotni a 85 éves költő. Az alakulat parancsnoka készséggel mutatta meg Knut Hamsunnak a modern háború félelmetes eszközét s az író, leánya társaságában, érdeklődéssel szemlélte meg a harckocsi felszerelését

HÉTRŐL HÉTRE

V

Megfejteni

ki tudja egy nép hősiességének szent titkát, s megmagyarázni ki képes az igazi férfi önfeláldozásának, a halált nyugodt, csaknem megvető természetességgel fogadó fölényét? A szív, a lélek és elme örök rejtelme marad a magyarázat, mert aki feleletet adhatna a kérdésre, az sohase beszél, hanem némán cselekszik, megvetvén a fölösleges szót, s a cselekedet tündöklő nagyságához utasít minden kíváncsiskodást! Íme, tíz német férfi, tíz német katona: tisztek és közlegények útra kelnek a Szajna-öbölben, halk loccsanással vízbe ereszkedik tíz egyszemélyes torpedó, kegyetlen, pusztító teherrel, robbanóanyaggal megrakva, mely néhány perc múlva a csillagos égbolt felé röpíti, darabokra szaggatva a vastag páncéllal borított angolszász hajókat. Tíz német katona útrakel, s mielőtt rájuk borítanák a gyarló, törékeny gépezetnek a hullámoktól védő üvegkupoláját, a tíz katona még egyszer felpillant az augusztusi mennybolt szikrázó csillagaira, a végső búcsú kimondhatatlan érzésével szívében. A tíz katona még egyszer az otthonra gondol. Anyákra, feleségekre, menyasszonyokra, gyermekekre, barátokra. S aztán megindulnak a végzet és halál hideg, reménytelen útján... Nem kényszerítette őket senki, hogy elvessék maguktól minden földi teremtmény legnagyobb kincsét, az életet. A parancs arra szól, hogy a torpedót jó célzótávolságból kell kilőni, s aztán visszatérni, amilyen gyorsan csak lehet. De a tíz férfi mielőtt elindult, ünnepélyesen kijelentette, hogy nem kíván életben maradni, egyet akarnak csak valamennyien: biztosan elpusztítani az ellenséget, azon az áron is, hogy az égő, szétszaggatott hajóroncsokkal együttaző testükis elenyészik a lángoló romlásban... Tíz német katona önként vállalta a halált azért, hogy az ellenséget megfossza ötvenezer tonna hajótértől, egy hatalmas mennyiségű fegyvertől, hadianyagtól, s magával vihesse a hullámsírba az inváziós utánpótlás ezer és ezer katonáját! A germán hős-legendák, a klasszikus ókor félisteneket teremtő meséi tudnak csak az önfeláldozásnak erről a már nem is emberi mértékéről hozzánk szólni... Mi ösztönözte ezt a tíz katonát a hősi öngyilkosságra, — mert hiszen az volt, — férfiak termékeny halálára? Milyen törvényt értettek meg, milyen parancs hallhatatlan szavát követték ott, a normandiai kikötőben? Van a férfi életének egy pillanata, amikor hidegen, fehéren fénylő világossággal képzik meg előtte az egyetlen cél, s az egyetlen értelme a létnek: a harc, mely nem nézi már, s nem is akarja látni a győzelmet. Csak küzdeni akar. Csak szolgálni, személytelenné válva, feloldódva, megsemmisülve az örökkévaló nemzet, a halhatatlan nép tiszta fogalmában. Azok a német katonák, akik az egyszemélyes torpedóba zárva életüket feláldozták, e felismerésig jutottak el. Azonosították magukat nemzetükkel, s e nemzet megmaradásának legfőbb törvényét követték. Ez a törvény kemény és irgalmatlan. Azt mondja: nem az ember, az egyén sorsa, élete, megmaradása, boldogsága a fontos. A közösségé. E közösségi jónak tündöklő szolgálata volt a tíz katona halála, s az ő véres árnyuk ott lebeg majd a végső győzelem napján a legjobbak és leghűbbek között.

A válság

nem kímélte meg ebben a háborúban az élet egyetlen területét se; — totális a küzdelem és totálisan zaklatja fel az ember míveskedésének minden munkahelyét. Átformálódott a termelés, új útjait törték a hagyományos forgalomnak. Emelkedett az elsőrendű fogyasztási cikkek termelése, s válságba sodródott a fényűzési ipar. A finom, kismennyiségben sokfelé szállított minőségi áru elvesztette a távoli piacokat, s az élet törvénye szerint sorvadásnak indult az az iparág, amely előállította. De ez a szabály csak a háborúra érvényes, s ha majd egyszer elhallgatnak a fegyverek, megint keletje lesz a válogató, igényes ember számára készült holminak. Magyarország a nemes kisipar világszerte becsült tényezője volt a két világháború előtt, a mi mesterembereink keze alól kikerült árut keresték a kontinensen éppen úgy, mint a tengereken túl, s ha egy-egy munkás vándorútra kelt, Párisban, Berlinben, Londonban vagy Newyorkban egyforma szívesen nyitottak előtte ajtót, adtak kezébe szerszámot! Ez a kézmíves ipar az elmúlt keserves évtizedekben lehanyatlott, sorvadásának okát mindenki ismeri, s mi is számtalanszor szóvátettük. A nagy számokkal, nagy tőkékkel dolgozó nemzetközi zsidó indusztria, a széria cikkek magas nyereség százalékát néző héber üzleti erkölcsástaa sírt a magyar kézmívességnek, s hányszor, de hányszor kellett felpanaszolnunk egy-egy régi, tisztes iparág végső sorvadását! Hányszor sürgettük, hogy az állam ismerje fel végre a bajt, s tekintse a maga kötelességének a bajbajutott kézmívesség megsegítését, a műhelyek utánpótlásának biztosítását, mert hajlam és tehetség még csak akadt volna, de senki se jelentkezett, aki a faluról, vagy kisvárosból bekerülő inasnak fedelet és egy darab kenyeret ad, addig az ideig, amíg a nemzeti termelésnek tett szolgálataival a segítséget vissza nem tudja fizetni! Ha nem volt pénz ezelőtt egy esztendővel tanoncotthonokra, nem volt alap arra a célra, hogy belőle egy darab kenyeret és a lerongyolt test mezetlenségét elfedő ruhát adjunk, ma már senki se mondhatja, hogy ilyesmire nincs fedezet! A nemzeti vagyonkéznél lévő, felhasználható, értelmes, népünk jövőjét szolgáló részévé vált a zsidóság összeharácsolt, dolgozók verejtékéből gyűlő vagyona! A kör bezárulhat: — s a milliók visszajuthatnak oda, ahonnét fillérenként elindultak... Sajátítson ki a kormány minden városban egy arra megfelelő zsidó épületet, teremtsen a zsidóság készpénzvagyonából alapot a tanoncotthonok fenntartására, s nem fáj többé a fejünk: honnét pótoljuk a kivénülő, kihaló, elkedvetlenedő mestereket, s miből állítsunk utánpótlást annak a magyar kézmívesiparnak, amelyre a háború befejezése után egy sohase képzelt felvirágzás várakozik!

Ki adhat többet

az öröknek vallott nemzeti szabadságért? — ezen verseng a finn nép minden fia, mióta a vörös zsarnokság kinyujtotta kezét az ezer tó országának földje felé, s százezres hadseregek csizmái lépkednek, eltiporni az európai kultúra legészakibb virágos kertjét, s benne egy szabadnak született nép függetlenségét.. Van valami megrázó, földöntúli szépség és bátorság Suomi kiállásában s az őszinte csodálat adóját egyetlen kultúrember se tagadhatja meg tőle. Nem a győzelmi ábránd csillagosodik a finn katona szemében: ezer éves sorsból tudja ez az északi nép, hogy újra a végzettel hadakozik s csak a teremtő pesszimizmus acélosítja a fegyvert a kezében. A rendületlen hit, hogy a hősök sírján friss erő zsendül s virággal, dallal, regével halhatatlan vágyakat kelt az új nemzedékek lelkében: visszaszerezni az alkalmas pillanatban az apák örökségét. Ebben egy a zord észak megpróbáltatásaihoz edzett nemzet minden társadalmi rétege, a dolgozó, az erdőirtó pavalamennyiüknek csak veszíteni valója van a megalkuvásban, s csak nyerhetnek a hősi kiállással, a végsőkig menő elszántsággal, a kegyetlen áldozattal és a lemondással. Minden nép tanulhat, s tanulnia is kell minden népnek Suomi cselekedeteiből, olvasni e tettekből, mint korunk fénylő betűkkel írott történelemkönyvéből, törvénytárából, mely hideg logikával foglalja össze a végső veszedelembe jutottak kötelességeit. Egység. Fegyelem. Minden külön érdekről való szótlan lemondás. A különbségek férfias félrevetése. Íme, a finn törvénykönyv paragrafusainak rövid, félreérthetetlen címei... Suomi népe eddig is mindent megtett a szabadság és függetlenség örök eszményeinek védelmére, minden áldozatot meghozott kicsinye, nagyja ennek a hősi nemzetnek az egyetlen nagy célért. Most azt követelte a megmaradás parancsa, hogy a hatalom teljessége egy kézben egyesüljön, a polgári és katonai erők egyetlen intésre mozduljanak fel, utolsó tartalékaikig, s a finn nép vita nélkül fordult a férfi felé, akiről tudja, hogy hetvenhárom esztendős, de töretlen szive és semmitől vissza nem rettenő lelke egyedül alkalmas a vezérségre. Mannerheim tábornagy Finnország államfője lett, s mögötte ott sorakozik, némán, összeszorított szájjal, a bizonytalan, de szépnek hitt és álmodott jövendő felé szegzett tekintettel egész nemzete. Csak a vak nem látja, mire int az északi testvérnép példája!

Beborítja

a bolsevista rohamlövész-hadosztályok elesett katonáinak tizezernyi teteme a keleti Kárpátok enyhén emelkedő lejtőit: a haza határát védelmező magyar honvéd véres fejjel verte vissza az első támadást, melyet a vörös hordák az égig nyujtózó határhegyek ellen intéztek. Van abban valami jelképszerűség, hogy Sztalin parancsára éppen a Tatárhágót próbálták megközelíteni legelsőnek az ázsiai imperializmus hadai, azt a kaput, amelyen annak idején Batukán dúló csordái leözönlöttek a magyar síkság felé... Azelső roham összeomlott a katona bátorságán, helytállásán, hősiességén, de ne legyenek illuzióink, hogy a kísérlet nem ismétlődik meg többé, s valahonnét a galiciai völgyekből nem hajszolják megint új rohamokra a kifogyhatatlannak tűnő áradatot! Jönni fognak az új támadások, s nekünk helyt kell állani, rendületlenül, ahogy a sors parancsolja, mert sok a veszíteni valónk: — egész életünk. Áthallik az ágyúk dörgése a fellegekbe vesző hegyeken, a havas csúcsok nem tudják felfogni és visszaverni a háború oroszlánjai ordításának szavát, s mégis úgy tűnik, mintha ez a sorsot, végzetet kongató hang nem tudná túlkiáltani a piaci veszekedések, osztozkodó összehorgadások lármáját! A halál komor zenéjének kísérete döng a silány, vicinális viták vékony tenorszólama alatt s itthon még mindig akadnak, akik nem tudnak sürgősebb tennivalót találni, mint azon marakodni, hogy — hányadik sorban, milyen előkelő széken üljenek, szemlélni a verejtékes munka és véres harc színjátékát! „Menjen a király, kedves kúnjaival!" — ez a messzi századokból hangzó, ijedelmes visszautasítás zúg a jó magyarok fülében, ez a halálos és becstelen mondat, amellyel a XIII. század kiskirályai vontak vállat a körülhordozott véres kard láttán, a Tatárhágó előtt álló mongol hordák fenyegetését hírül adó szóra. A nemzetiségi urak nem tudták elfelejteni, hogy IV. Béla összetörette az országtanácsban kevély székeiket, — s mintha most is ilyen sérelmek tartanának vissza sokakat a háború közös munkájának és áldozatának minden magyarra egyformán kötelező parancsa teljesítésétől... A számítás s a hasonlat csak ott rossz, hogy akkor a király egyedül volt, ma pedig egy egész nemzet figyeli és rója fel a bűnösök tetteit, s készít belőlük már nem vádiratot, de ítéletet, amelyet a történelem irgalmatlanul igazságos bírája szentesít! A finn példa, az egységnek, hűségnek és kötelességnek ez a fénylő teljesítménye tán az utolsó figyelmeztetés azok számára, akik silány érdekből siketek és vakok szeretnének maradni...

Lisieux: Százezrek zarándokoltak valaha kis Szent Teréz lisieuxi templomhoz. Százezer szenvedő fohásza szállott a bazilika felé, a meghallgatás forró kívánságával... Betegek gyógyultak csodálatos módon a megszentelt boltívek alatt, felzaklatott lelkek találtak nyugalmat itt az isteni kegyelem határtalan jóságából. Ma kis Szent Teréz lisieuxi temploma romhalmaz, a „humánus" demokráciák terrorbombái szétzúzták a csodák hajlékát... Nincs többé sehol az oltár, amely előtt csodára várva leborulhatna a szenvedő és nyomorult ember! ←

Normandia: A francia jobboldal vezére, Jacques Doriot, a bolsevizmus ellen küzdő önkéntes légió főhadnagya meglátogatta a normandiai arcvonalat és a felszabadított francia városokat. A plakátok a francia légió hároméves harcára emlékeztetnek a vörös imperializmus ellen

FUTÁR

London: Szárnyas bombák repülnek?... Churchill angol miniszterelnök a jövő látóhatárát figyeli... Churchill multheti beszédében bejelentette, hogy a titokzatos német megtorló fegyver, eddig 800.000 angliai házat rongált meg!...

LENT ÖRNAGY, a legkiválóbb éjjeli vadász, aki 102 éjszakai győzelme után a tölgylalombos lovagkereszthez a kardokat és a brilliánsokat kapta Hitlertől. Lent örnagy 26 éves és ezidőszerint a nyugati arcvonalon küzd

Berlin: Ezredessé léptette elő Hitler Remer örnagyot, aki a „Grossdeutschland" őrszázlóalj parancsnokaként gyors elhatározásával megakadályozta, hogy a Führer ellen elkövetett sikertelen merénylet után a puccs hitvány kitervelői akár egy órára is zavart okozhassanak a birodalmi fővárosban

München: →
A világ két legkisebb hegedűjét készítette el Albert Thodor Herberlein. A minden részletükben tökéletesen kidolgozott hangszerek 59 milliméter hosszúak, súlyuk 1·46 gram, a vonó pedig 0·11 gramos

Ankara: Saradzsoglu török miniszterelnök a nemzetgyűlés döntése után a térképen tanulmányozza Kemal Atatürk országának határait. Ő terjesztette elő az angolszászok és a szovjet közös nyomására a Németországgal való diplomáciai és gazdasági szakítás javaslatát →

PÁRIS ünnepli Pétaint...!

A FRANCIA TRIKOLOR a párisi városháza festői szépségű tornyán a marsall látogatását hirdeti... 1940 óta most járt először a tábornagy a fővárosban, amely tüntető szeretettel fogadta

A terrorbombázások embertelen szenvedéseit újból megújból átéli a francia főváros, melyet az angolszász repülők tömegtámadásai úgy látszik különösen büntetni akarnak... Nem tudják elfelejteni, hogy Franciaország utolsó emberéig nem volt hajlandó harcolni a brit birodalom érdekeiért. A legutóbbi támadás után Pétain tábornagy meglátogatta a megpróbáltatott Párist, amelynek milliós lakossága tüntető szeretettel fogadta az agg marsallt, ezzel is bizonyítva, hogy helyesli a becsület és az európai népek szolidarításának nagy elvén nyugvó politikáját.

PÁRIS NÉPE tízezres tömegekben várakozott az utcákon, amerre Pétain marsall autójának el kellett haladnia s a ragaszkodó szeretet érzésével köszöntötte az agg katonát, aki a becsület útján vezeti nemzetét

(A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPRIPORTJA)

LAVAL MINISZTERELNÖK üdvözli a Notre-Dame előtt a Párisba érkezett államfőt

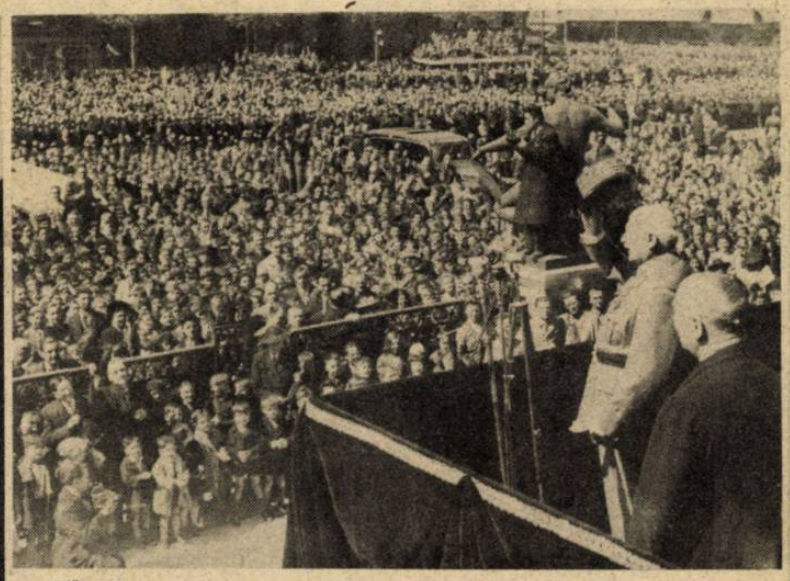

A TÖMEG... A városháza előtti tér minden talpalatnyi helyén szorongott a nép s újból meg újból látni kívánta Petaint, a „haza atyját". A lelkes tüntetés azt is bizonyította, hogy Páris milyen politikát helyesel s mennyire nem hajlandó az angol csábításra hallgatni...

A GYERMEKEK ÖSZTÖNÖSEN VONZÓDNAK a tábornagyhoz, aki nem szűnik meg folyton figyelmeztetni a francia népet, hogy az egészséges nemzetek jövője a bölcsők számától függ... →

SUHARD BIBOROS köszönti a 88 éves tábornagyot, aki a legkeserűbb megpróbáltatás órái után érkezett Párisba... ↓

A BICHAT-KÓRHÁZBAN Petain meglátogatta a sebesülteket, akik az egykori szövetséges bombáitól sérültek meg a legutóbbi terrortámadás alkalmával

BOZÓTOS TEREPEN NEHÉZ A CÉLZÁS...

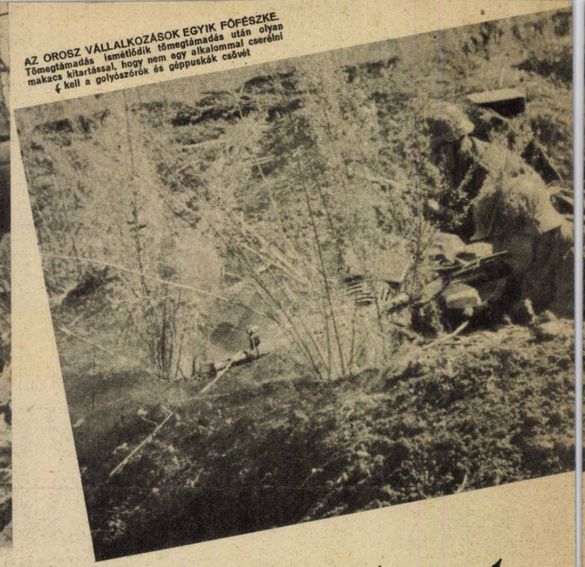

AZ OROSZ VÁLLALKOZÁSOK EGYIK FŐFÉSZKE. Tömegtámadás ismétlődik tömegtámadás után olyan makacs kitartással, hogy nem egy alkalommal cserélni kell a golyószórók és géppuskák csövét

REPÜLŐFELVÉTEL EGY LÁNGBA BORÍTOTT FALURÓL. Kolomea térségében, ahol a bolsevisták szívósan védekeztek az elszórt házak között ↓

CÉLPEGYVERREL LŐVIK HONVÉDEINK az első vonal felett feltűnő felderítőgépeket

A Kárpátok kapui előtt...

Minden nap kiemelik a német hadijelentések azt a hősiességet és elszánt akaratot, amely a honvédcsapatokat eltölti a Kárpátok előtt folyó harcokban. A tökéletes fegyver, amely a tavaszi csatában, a magyar határok közelébe tört ellenséggel szemben kezében van küzdő fiainknak, bebizonyította, hogy a bátorság és önfeláldozás erénye, fajtánk két legjellemzőbb tulajdonsága ma is töretlenül él minden katona lelkében. Modern háborut korszerű eszközök nélkül vívni, — öngyilkosság minden nép számára, s hiába tanusítják az époszba illő személyes bátorságot is a hősök, az anyag gigantikus csatájában alul kell maradniok. Az új nevek, melyeket feljegyez a magyar hadtörténelem, mint a sikerek és szívmelegítő diadalok helyét, azt mutatják, hogy a világ egyik legjobb katonaszellemű nemzete a világ legjobb fegyvereivel hadakozik... A magyar páncélosok, rohamlövegek, a tüzérség paratlan biztossággal célzó ágyúi, a földi harcokat támogató repülőgépek mind korszerűek, s abból az áldozatból teremtődtek elő, mellyel a nemzet itthon siet küzdő fiai segítségére...

EGY HOMOKSZAKADÉK VÉDELME ALATT került oldalba a vörösök géppuskával védekező kiserődjét a támadó honvédek

VÖRÖS UTÓVÉDEK HÚZTÁK MEG magukat a falu szélső házaiban s míg az önként vállalkozók kézigránátdobásnyira megközelítik a bolsevisták búvóhelyét, erős tűz alatt kell tartani minden kilövőrést ↓

A JU 88-ASOK 250 kilogrammos bombáikkal árasztják el a terepet, a honvédek rohama előtt

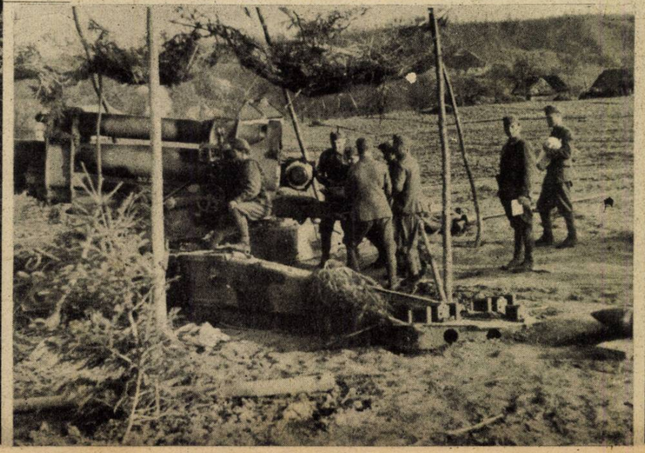

DICSÉRETTEL EMLÉKEZNEK MEG a hadijelentések a honvédtüzérség kitűnő munkáról. A legnehezebb lövegek a gyalogság támadása előtt »puhítják« az ellenséges állásokat

TŰZ! A lövés füstje elborítja a környéket, a lapos fák meghajolnak a légnyomástól és a gránát süvöltve száll a pontos cél felé...

TÜZÉRSÉGI MEGFIGYELŐK A KÁRPÁTOK előterében vívott csata közben. A hegyi vadászok lövegei hatásosan avatkoznak bele a kemény küzdelembe... ↓

FEGYVERÜKET IS MAGUK VISZIK A VÖRÖS FOGLYOK, — nem kell őrizni, hogy kihasználják rútüzelőiket. A harcban már csak a terror és a büntetéstől való félelem hajtja őket a parancs végrehajtására ↓

KIÉHEZETT, ELCSIGÁZOTT állapotban kerülnek fogságba a bolsevista katonák, akik mohón fogadják el a honvéd kezéből az izes magyar kenyeret a gyűjtőállomáson ↓

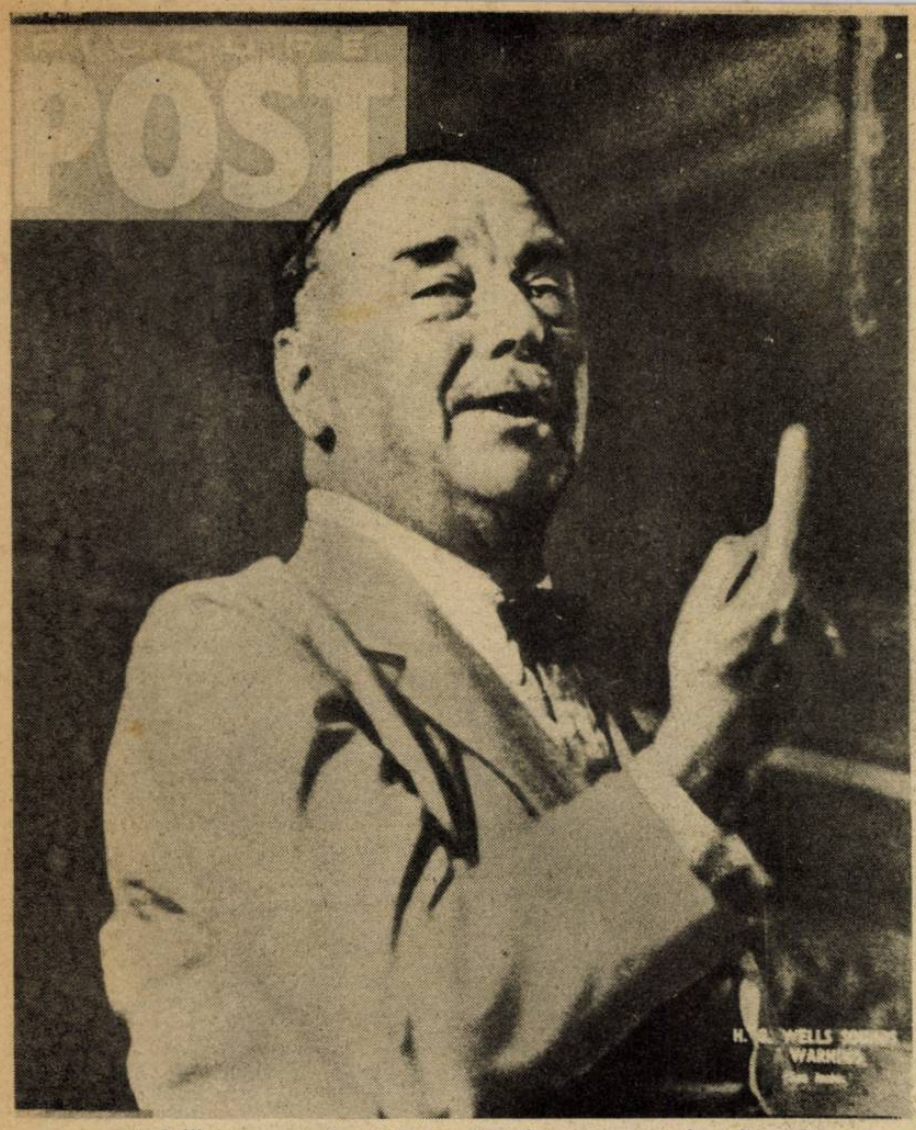

1. H. G. Wells, az angolszász népek egyesülésének buzgó apostola kimondja az első, Angliaszerte nagy feltűnést keltő mondatot: «Ma másképpen látom már a helyzetet, mint a háború kezdetén . . .»

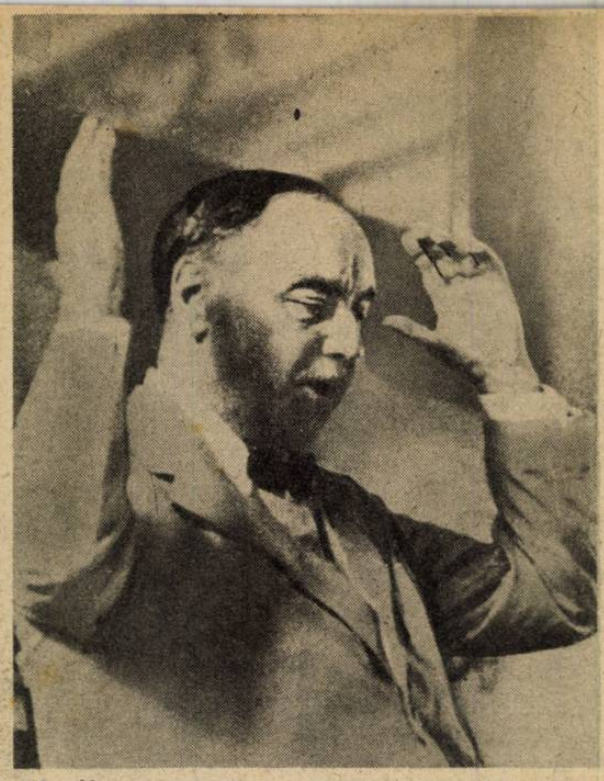

2. «Ma ez az egyesülési terv már végzetes veszélyeket rejt magában, Anglia jövendő sorsára»

3. «Az a gondolat, hogy önmagunkat egy esetleges angol-amerikai blokkban menthetjük csak meg s hogy ennek az egyesülésnek Washington legyen az irányító központja, egyszerűen őrültség . . .»

"ÉRZÉSEK ZŰRZAVARA"

Az angolszász közvélemény tanácstalanságára és gondolkodásának zűrzavaros, ingadozó voltára végtelenül jellemző, hogy H. G. Wells, a világhírű író, aki a brit-amerikai egyesülés és a fenntartásnélküli szovjetbarátság egyik legszenvedélyesebb apostola volt éveken keresztül, most hirtelen fordulattal szembeszáll tegnapi elméletével, hirdetett «igazságaival» s ugyanolyan hévvel óvja a brit politikát az angolszász nemzetek egyesülésének veszedelmétől s mutat rá a fenntartásnélküli szovjetbarátság súlyos, jóvátehetetlen következményeire... Rendkívül figyelemreméltó, hogy Wellsnek ez a meglepő vallomása az állítólag igen eredményes teheráni tanácskozás után hangzott el. — A Magyar Futár szenzációs képsorozatát a Picture Post című angol hetilap egyik legfrissebb számából vettük. A felvételek tízezres tömeg előtt elmondott beszéde közben, H. G. Wells egy-egy különösen izgalmas megállapításánál készültek

4. «Én ugyan mindig őszinte barátja voltam Oroszországnak, de . . .»

5. «. . . óva intem a brit kormányt, hogy vakon bízni keleti szövetségesünkben nem szabad, — erre a bizalomra ugyanis nincsen sok okunk . . .»

6. «Mit akarnak a nemzeti állam gondolatával? Szerintem más elvek alapján kell megszervezni a világot a háború után, — ha győztünk . . .»

7. «Ne higyjék a mi kapitalistáink, hogy a háború után ott folytathatják, ahol 1939-ben abbahagyták, mert a nácizmus szellemi hatásai elől eddig sem tudtunk elzárkózni, mint egész sor kényszerű kormányintézkedés mutatja . . .»

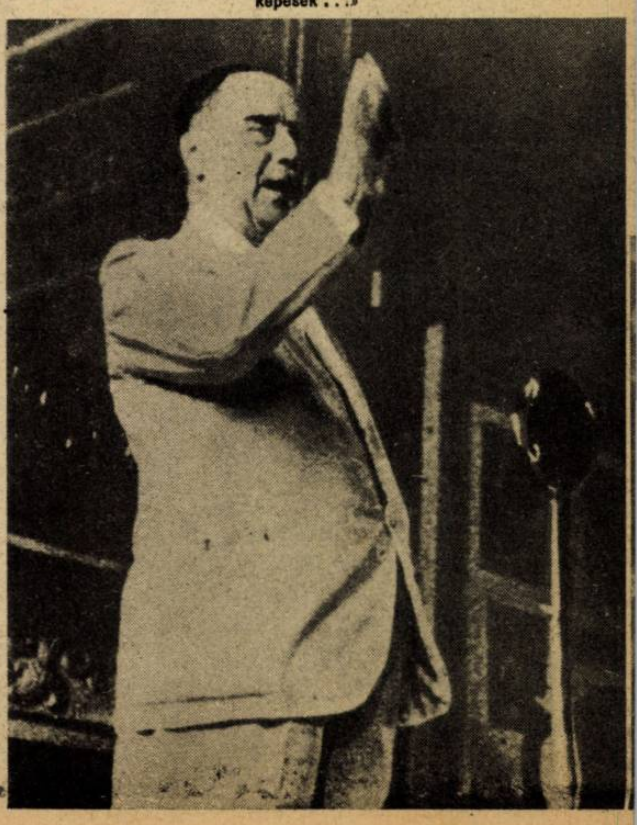

8. «Ne ringassuk magunkat ábrándokba s ne gyártsunk naponta új világrendező terveket, mert egyelőre a győzelem feltételeit kellene megteremtenünk s véleményem szerint erre se voltunk képesek . . .»

HATÁRTALAN ZSIDÓ szemtelenség!

A BUDAPESTI ZSIDÓ FALFESTMÉNY. Baloldalt az ősi magyar földbirtokosa és családja várja szomorúan a zsidók lovas és gyalogos bevonulását. A zsidó bankigazgató fehér lovon közeledik, mellette a jerichói trombitás fújja a kürtöt. A bankvezérre vár az elszegényedett magyar leánya, mert nincs más mentség . . .

BUDAPESTI FALFESTMÉNY JUDA NÉPÉNEK MAGYARORSZÁGI HONFOGLALÁSÁRÓL

Történelmi okmány hazánk legszomorúbb korszakáról ez a szimbolikus falfestmény, amely egy nagy fővárosi zsidó lakás fogadótermét disziti s azt ábrázolja, hogy a beözönlő zsidóság, hogy vonul be az „igéret földjé"-re, átvenni az ősi magyar örökséget. Az idegenség öntudata és a győzelmi újjongás szülte ezt a nemzetgyalázó festményt, megmutatni rejtett céljait a pénz hatalmától elvakult zsidóságnak!.. Kiváncsiak vagyunk, hogy mit szólnának az angolok, vagy a svédek, ha az ő zsidaik ünnepelnék ilyenformán, vendéglátó országaik — legyőzetését?..

A FRESKÓ RÉSZLETEI. A megtört magyar szülők és a zsidó aranyborjúnak felajánlott lovasleány. Ezek a vesztesek az irgalmatlan anyagi csatában . . .

A ZSIDÓK BEVONULÁSA. Móric vezeti a bárányt, Kóbi sárkányt ereget s közelednek a győztesek otthonosan

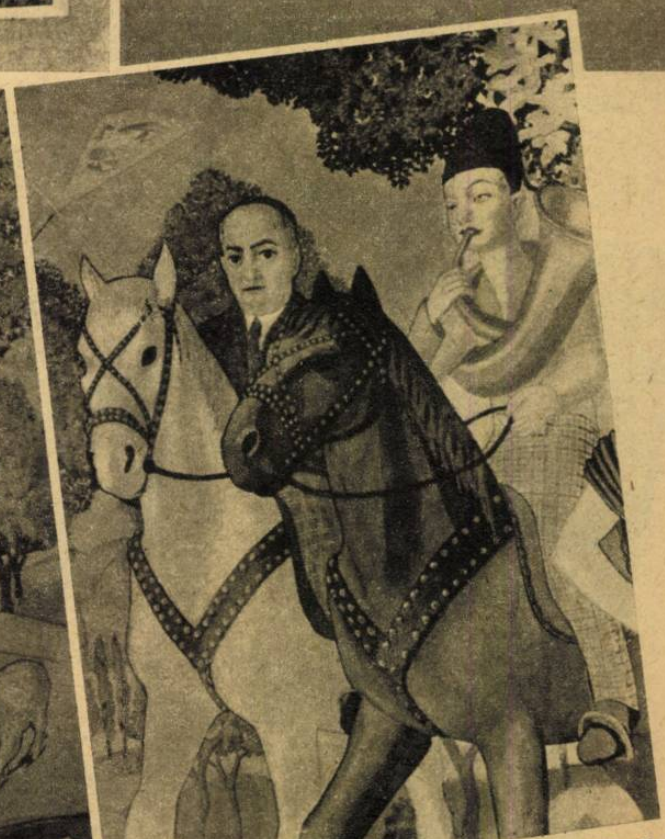

ÍTT A ZSIDÓ HÖS! Egyenesen a vezérigazgatói szobában szállott nyeregbe és Schwarz úr a főkönyvelő a kürtös, leomlasztani az arany harsonázásával a magyar falakat . . .

KIBOMLIK A NAGY HÖDITŐ MENET. A vezérigazgató és a jerichói havidijas mellett félig — és egészen meztelen gazdag pereputty vonaglik, hátul pedig Samu bácsi a szegény rokon lopakodik előre s a tudás almájával eteti a fiát, hogy belőle is vezérigazgató legyen a leigázott magyarok földjén . . . De sok mindent megmagyaráz ez a festmény az elárult és megcsalt magyaroknak! . . . →

EGY CSÉSZE GYORSAN ELFOGYASZTOTT KÁVÉ a reggeli, s talán utána egész nap nem jut majd idő egy feketét lenyelni, mert a fáradhatatlan vezér a hullámzó csata közben mindig ott jár, ahol legkritikusabb a helyzet. Most már pontosan tud mindent, s nincs türelme hosszú ideig ülni az asztalnál...

HŰVÖS REGGELI SZÜRKÜLETBEN, a gerendákkal megerősített fedezék-kunyhó előtt hallgatja Sepp Dietrich vezérkari főnökének, a lovagkeresztes Kraemer SS-fővezetőnek részletes jelentését az éjszaka harci eseményeiről. A legrészletesebb tájékozódást szerzi, mielőtt személyesen indulna az arcvonal felülvizsgálására

A legvakmerőbb SS-páncélos

ROVID MEGBESZÉLÉS az első páncélos hadosztály törzsének harcálláspontján... Az autó megtorpan rohanásában, elékerülnek a térképek, s a hadosztályparancsnok rövid jelentést ad a készülő támadásról... A menekülő francia lakosság, amely a csata fenyegető közelségébe került falut elhagyja, bizalommal tekint a német tisztek felé

↑ KEMÉNY LÉPTEKKEL, megfeszített figyelemmel ügyelve minden neszre, mozgásra, jár az SS katona tábornokának szállása előtt. A külön őrségre bizony szükség van, — éjtőernyősöket dobtak le néhányszor az angolok a jól rejtő, sötét éjszakákon Sepp Dietrich főhadiszállása környékén... Az SS-páncélosok parancsnoka közvetlenül az arcvonal mögött tartózkodik mindig, s katonái, akik rajongásig szeretik, igyekeznek vigyázni tábornokukra...

(A Magyar Futár érdekes képriportja Sepp Dietrich SS-főcsoportvezető és páncélos tábornok főhadiszállásáról. A karddal és tölgyfalombbal díszített lovagkereszt tulajdonosa a katonái rajongó szeretetétől övezett Dietrich, a Führer eszméinek és harcának leghűségesebb és legfáradhatatlanabb munkatársa. A normandiai arcvonalon küzdő páncélosaival együtt a főcsoportvezető is kiveszi a részét minden veszedelemből

AZ ARCVONAL FELÉ... A robogó autóban, amelyet Sepp Dietrich magavezet, első segédtisztje állva nézi az amerikai repülők egyik mélytámadását. Közvetlenül az országút mellett... A kocsi továbbszáguld — a vakmerő SS-tábornok nem sokat törődik az ellenség jelenlétével!

ÚJABB ELLENSÉGES REPÜLŐTÁMADÁS akasztja meg a szemleutat . A közelben csapódnak be a bombák, keserves füstjük ködbe borítja az utat és a kíséret tagjait, akik Sepp Dietrich-el együtt éppen csak kiszáltak az autóból, amelynek olajtartályát is eltalálta egy gyújtólövedék. A láncot előttják s az SS-tábornok ↓ tovább folytatja útját

SÉTA KÖZBEN, a nyugati arcvonalon küzdő német páncélos hadsereg legfőbb parancsnokával, Rommel vezértábornaggyal Dietrich részletesen megbeszéli a személyes tapasztalatok alapján felmért helyzetet. A szelíd dombok mögött tombol a harc s a két vezér az ágyúk dörgése, bombabecsapódások moraja közben dönti el a harc taktikáját. Rommel tábornagy a találkozás óta egy ellenséges légitámadás alkalmával megsebesült, — sérülése azonban nem veszélyes

HADIJELENTESEK, CSATAK ÉS ÚJ FORDULATOK

Augusztus 2-án Európa keleti arcvonalának két sarkpontján — Finnországban és Törökországban — [illegible] finn államelnök lemondása és a finn politikai és katonai hatalomnak egyesítése Mannerheim tábornagy kipróbált, erős kezében a finn akarat fokozott megerősítését jelenti, tehát katonailag is kedvező fordulat. A német-török diplomáciai és gazdasági kapcsolatok megszakítása török részről viszont újabb, Európa által viselendő hátrány még akkor is, ha a szakítás nem is vezetne háborús összetűzésre a Balkánon és a török vizeken a tegnap még baráti szerződéssel egymáshoz fűzött felek között. Délkeleteurópa katonai jelentősége mindenesetre augusztus 2-ika óta nőtt.

Az ankarai politika megváltozása kétségtelenül angolszász-bolseviki egyesített nyomásra következett be. Időpontja egybeesik a

nagy nyári szovjettámadás

gyors térnyerésével, a Kárpátok hágóinak fenyegetésével, a San átlépésével, a Visztula elérésével, a Varsó birtokáért megindult harccal, a vörösök betörésével Litvániába és Lettországba, vagyis olyan helyzettel, amelyben sokak szemében úgy látszott, hogy Sztalin biztosan learathatja 25 millió orosz veres vetéséből kinőtt és beért termést. A július 29. és augusztus 4. között lezajlott harcok keleten azonban napról-napra érszrevehetőbben más, ellenségeink várakozásától lényegesen eltérő fejlődést mutattak. Korai volna természetesen fordulatról beszélnünk, kétségtelen azonban, hogy a vörös hadseregek támadó lendülete — a június 22 óta elszenvedett véres és anyagveszteségek (harcban 6000 páncélos elvesztése) után és a német légihaderő által igen eredményesen támadott, erősen megnyúlt utánszállítás miatt — csökkent, lefékezte azonban ütemét a fokozatosan megszilárduló német és szövetséges védelem is, amely több helyen már erőteljesebb ellenlökésekre is képes. Ilyen ellenlökésekkel űzték vissza hős honvédeink a Tatár-hágó felé előretörő vörös seregtesteket. Nagyobbszabású ellenlökés keretében német csapatok a Vereckei-szoros északi lejtőin két szovjethadosztályt kerítettek be és morzsoltak fel. Helyi ellentámadásokkal számoltak fel vagy szűkítettek több a Visztula nyugati partján létesített szovjet hídfőt. Varsótól északkeletre Kluge vezértábornagy hadosztályai erősebb szovjetkötelékeket zártak körül. Megsemmisítésük — az áttörési és felmentési kísérletek kudarca után — folyamatban van. A Kárpátok és a Bug közti arcvonal más szakaszain, valamint a Bug és a Pejpusz tó között szovjet támadások és német ellenlökések váltogatták egymást, miközben a vörös támadó ékek helyenként némi tért nyertek. A csata ezeken a szakaszokon még mozgó jellegű. A megrövidített narvai arcvonalon német és északgermán önkéntes csapatok szívós védelemben több, teljes elhárító sikert arattak az erős páncélos támogatással támogatott nagyerejű szovjetrohamokkal szemben. A keleti arcvonal szovjet erőviszonyaira jellemző, hogy a narvai támadáshoz Sztalin a finn arcvonalról elithadosztályokat vont el, aminek következtében a finn arcvonal lényegesen elcsendesült, — a galiciai és déllengyelországi támadásban pedig eddig a román-német arcvonalon volt több hadosztály vesz részt. Sztalin támadását tehát már nem mélységéből, hanem szélességéből táplálja. Az sem jelent még fordulatot, de fordulatnak előjele lehet. A válság keleten azonban még nincs leküzdve. A magyar helytállás és erőkifejtés jelentős fokozása élet-halál kérdése.

Olaszországban

egész héten át Firenze birtokáért folyt a harc. Angolok, amerikaiak, dominiumok népei és zsoldosok rohamai megtörtek a szívós német ellenálláson. Amit katonai erőszak nem tudott kivívni, azt a németek — az angolszászok által erősen lőtt város pusztulásának megakadályozására — önként engedték át a XX. szazad vandáljainak. Firenzének katonai jelentősége nincs. A várostól északra az állások harcászatilag jóval kedvezőbbek.

A bandák

elleni harcokban az angolszászok és bolsevikiek által felbiztatott terroristák és partizánok igen súlyos véres és egyébb veszteségeket szenvedtek. Olaszországban május 12 és július 24 között, 8300 terrorista halt meg, 7500 került fogságba; a Balkánon 13.000, illetőleg 3800 volt számuk, francia földön az invázió megkezdése óta 7300 esett el és 4700 került fogságba. Érdekes, hogy a Balkánon görögök és kaukázusiak vezetnek a partizánok elleni harcokban.

A normandiai csatából

északfranciaországi csata lett. Montgomery tábornok St. Lo elfoglalása után támadásának súlypontját — részben új erők bevetésével, részben a keleti szárnyon harcoló 2. brit hadsereg nyugati irányban való szétvonásával, valamint tüzérségi és légi erőinek összpontosításával — mind jobban a hídfő nyugati részébe — az 1. amerikai hadsereg körletébe — helyezte át. Július 31-én estig az állandóan fokozódó amerikai nyomás a St. Malo öböl délkeleti sarkában Avranchesig szorította vissza a német védelmet és azt a tenger és Villedieu közti kereken 20 km. széles szakaszon felszakította. Augusztus 1. óta ezen a résen át amerikai páncélos és gépesített erők — az eddigi megállapítások szerint kb. 6 hadosztály — déli és délnyugati irányban törnek előre Rennes, Chateubriandon át Nantes és a part közelében Dinan irányában. Az előnyomuló amerikai páncélosokat az angolszász légi haderő állandóan kíséri és támogatja. Ugyanakkor a partraszállási hídfőbe állandóan érkeznek újabb csapaterősítések. Azt persze nem tudjuk, hogy azok az 1. amerikai hadsereget követik-e, vagy a Villedieutől, Caentől délre Troarnig még mindig szilárdan álló és igensok angolszász támadásnak eddig keményen helyt-állt német záróállások ellen kerülnek-e bevetésre? Kétségtelen azonban az, hogy a Bretagne területére átterjedt és ott teljesen mozgó jellegűvé vált északfranciaországi csata első nagy döntése érőben van. Német részről augusztus 4-én éjjelig csak a bretagnei térben lévő támaszpontok védőrségei álltak ellen szívósan az új harcterületeken és a német légi haderő igen erős kötelékei támadták igen jó hatással az előretörő amerikai hadoszlopokat. Kluge vezértábornagy elhatározásait még nem ismerjük.

Tengeren

az angolszászok július 29. és augusztus 4. között feltűnően nagy veszteségeket szenvedtek. Elsülyedt: 1 cirkáló, 3 romboló, 3 gyorsnaszád, 2 őrhajó, 1 aknaszedő hajó, továbbá 13 szállító hajó 91.000 tonna tartalommal. Súlyosan megrongálódott sok más szállító hajó is 134.000 tonna tartalommal, ebben foglaltatik az az 56.000 tonna hajótér is, amelyet sok elpusztított hadi és szállítóhajóval együtt az életüket áldozó egyszemélyes német torpedók támadása ért a normandiai hídfő vizein. A veszteségek egy részét búvárnaszádok, illetőleg német és olasz torpedóvető repülők okozták.

Az egyszemélyes torpedók tisztjeinek és legénységének hősi példája a német győzelmi akarat szilárdságának egyik legbeszédesebb bizonyítéka.

A „V.-1"

megtorló tüze továbbra is szünet nélkül zúdul Londonra. Evvel szemben a terrorháború üteme némileg csökkent. Magyarország felett a légvédelem 23 ellenséges gépet, összesen pedig 198 gépet pusztított el.

A V.-1. hatásáról érdekes adatokat adott Churchill is. Szépítési törekvéseit tekintetbe véve, a hatással meg lehetünk elégedve.

Távolkeleten

Kínában Henghiang birtokáért még tart a japán támadás. Nyugat-Kiangsi tartományban a japánok elfoglalták Lienhvu várost.

A Mariana-szigetcsoporthoz tartozó Tehuan szigeten a japán ellenállás végéhez közeledik. Guam szigetén még igen erős harcok tombolnak. Rota sziget helyőrsége az első amerikai partraszállási kísérletet visszaverte.

v. Z. E.

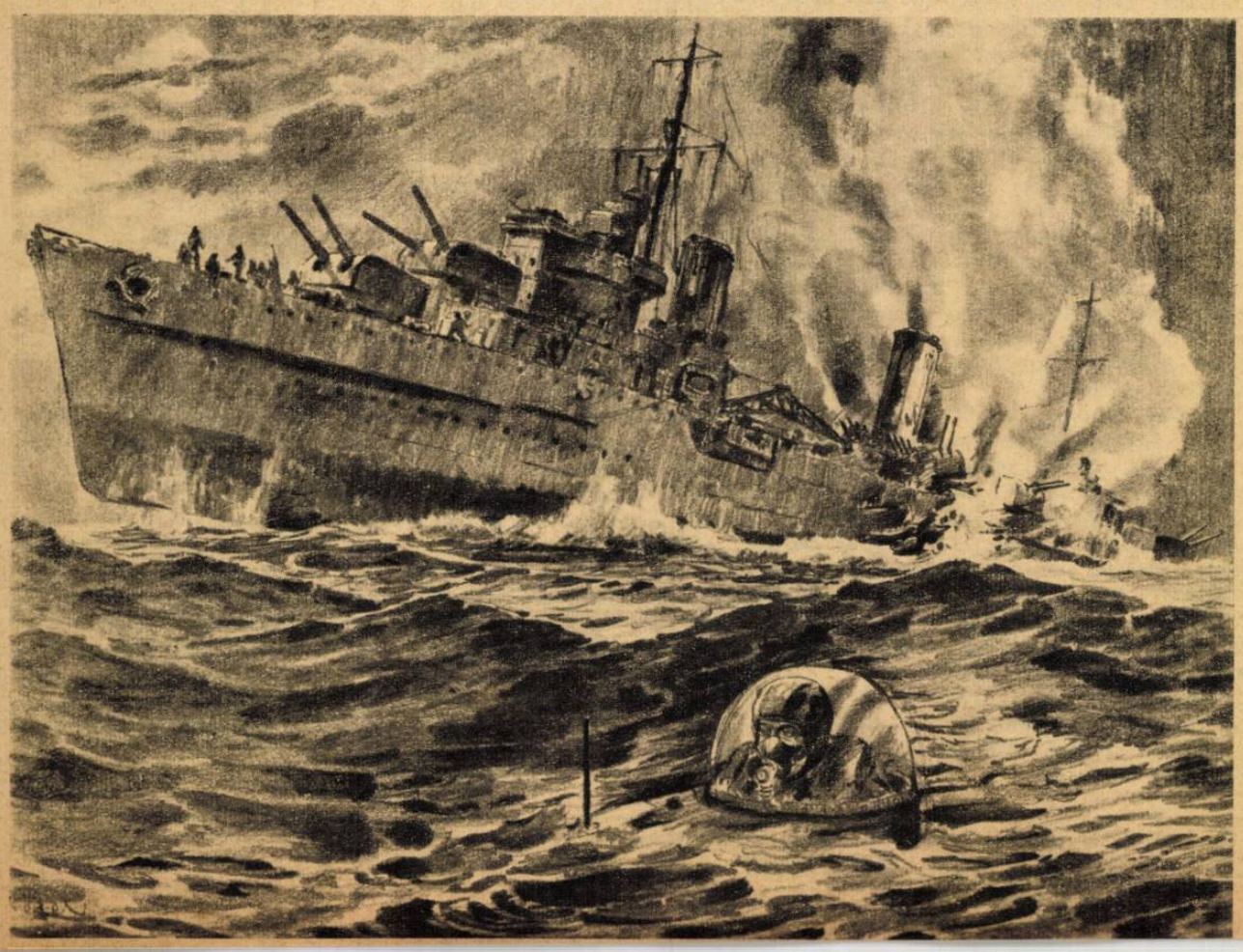

EGYSZEMÉLYES TORPEDÓ ELSÜLYESZT EGY ANGOL CIRKÁLÓT A SZAJNA ÖBÖLBEN!

SZEMLÉLTETŐ KÉPÜNK, A VÍZ SZÍNE ALATT MUTATJA A HŐS TENGERÉSZT, AKI A TORPEDÓ TELITALÁLATOS KILÖVÉSE UTÁN SZERENCSÉSEN ← VISSZATÉRT TÁMASZPONTJÁRA

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(103.)

Ó, a konszolidáció nem puszta szó, — valóság ez már, szilárd és tapintható, építeni lehet reá, mint a sziklára. Izmos vállak tartják, talán kétszáz képviselő, a tömegindulatok, érzések hullámai fölött, magasan, s amíg ezek a derék urak ott ülnek a díszes teremben, nem történhetik semmi baj.

A fák alatt, a finoman terített asztalnál már várták őket. Két beretvált arcú úr, duzzadó hasú, pápaszemes. Egyikük a nagy borexportvállalat igazgatója, másik most kezdett még csak nevet szerezni a pesti piacon: ő bizarr portékára vetette magát, — népművészeti cikkeket szállít Amerikába. Csaknem úgy ünnepelték ezért, mint nemzeti hőst, a kormányfőtanácsosi cím is ott lebeg előtte, bokros érdemeiért talán napok mulva meg is kapja. Hogyne, hiszen önfeláldozó tevékenysége révén megismerik a mindenható Amerikában a trianoni csonka országot, s felfedezik ősi kultúráját. A revizió ügyének használ Balla úr s még szép tőle, hogy nem kér állami szubvenciót az üzletéhez, hanem megelégszik némi valutakönnyítésekkel is.

Neki dolgoznak a matyók, tőle kapják a varróasszonyok az anyagot, a műselymet, sőt mostanában már a mintákat is. Igaz, csinosak voltak azok a motivumok, melyeket öreg banyáik oly könnyed kézzel vetettek a vászonra, s a színek is harmonikusan illeszkedtek össze, de a civilizált ízlés más, ahhoz nem ért a paraszt. Balla úr megmagyarázza, Göndör Arnold iparművésszel pedig tervezteti az új matyó mintákat. A Sárközben, Tardon, Buzsákon s néhány palóc faluban is van megbizottja az exportcégnek; ha minden jól halad, pár esztendő mulva, ahány kézimunkázó asszony van az országban, mind az Etnographia Rt-nek vakítja szemét a téli estéken. Persze, sokat nem lehet fizetni a munkáért, nagy a szállítási költség, a rezsi sokat felemészt, s valamit a vállalkozónak is kell keresnie, különben miért viselné a kockázatot? Igazán nem kívánhatja senki, hogy a nemzeti ügyre ráfizessen. Most például azon töpreng: hogyan hasznosíthatná a kalocsai íróasszonyok tudományát. Sajnos, azok a falra festenek s egyelőre falakat nem lehet szállítani Amerikába. Majd később, ha jól megy az üzlet, talán ki kéne vinni néhány csinos menyecskét s azokat bérbe adni különc amerikai milliomosoknak, akik szeretik az egzotikumokat és vidéki bunghalowjaik falát ezekkel az ügyes nőkkel díszíttetnék.

Egy külföldi urat vártak a Gundelhez, a svájci Bankverein megbízottját, aki Balla úrral és a borexportőrrel régi üzleti barátságot tart fenn, s őket bizalmasan tájékoztatja némely kérdésről, amit levélben nem tanácsos megvitatni.

Krausz Simont is tiszteli a svájci pénzember, — ki ne tisztelné ezt a csaknem rotschildi méretű bankárt? — s bizonyosan kedvező eredménye lesz a diskurzusnak a fehér asztal mellett. Juda szeretne valami módon egy nagyobb összegű letétet kezeltetni odakint, egyrészt a magyar pénz bizonytalan értéke miatt, másrészt pedig, mert örökös nyugtalanság tölti el, névtelen szorongás, mely olykor már csaknem az üldözési mániával határos. Hiába igyekeznek barátai megnyugtatni, mindig rémeket lát, folyton rossz időkről jósol, s az se zavarja, hogy kinevetik.

— Itt jön Cassandra! — szokták fogadni bizalmas körben, mert akármiről esik szó, ő mindjárt arra kanyarodik, ahol a zsidóság feje fölött ijesztő fellegeket látni.

— Mit képzel? — nevetnek rajta, — hogy éppen nálunk lehet majd külön zsidóüldözést csinálni? Mit szólna ahhoz a Speyer-bankház? A külföldi hitelezők csak úgy szó nélkül tudomásul vennék, hogy itt pogromok vannak, vagy ezek a Gömbösék randaliroznak? Maga még nem is látott olyan krachot, ami ebben az országban lenne! Ebben a demokratikus Európában? Akarja tudni, mi lesz itt? Eltörlik a numerus clausust is, ezt a szégyentörvényt, kiradirozzák a Corpus Jurisból! Ez egy alkotmányos ország és amíg a Bethlen él, maga legyen nyugodt. Tudja milyen okos ember az? Hogy játszik az a parlamenttel? Ki csinálna itt bajt? Az egyetemisták tán? Látta már őket, mikor kivonulnak, mindenféle tollas sapkában? Csupa éhenkórász! Egy pörköltet ad nekik, abbahagyják a tüntetést, hiszen ezek éheznek!

Juda belátta, hogy az érvelőknek igazuk van, de mégis, a nyugtalanságot nem volt képes szívében elaltatni a legszebb biztatás után se.

A prágai folyószámla, mely egyre növekedett, úgy tünt szemében, mint a mentőöv, mely a váratlanul kitörő viharban tán az életét oltalmazza meg. Miért ne legyen svájcban is letétje? Az még jobb ország, mint a másik, odafönt. Svájcban nem lesz háború, ide bármikor ki lehet lépni, nem is esik messze.

Pénze van elég, az építkezés és a teleküzlet önti a százmilliós hasznokat, a fával, amit Csehországból szállítanak, óriási üzleteket csinál az öccse... Mi kell még? Egy kis biztonságérzés, — esetleg egy kis ház valahol a bodeni tó partján, vagy másutt, a havasok lábánál. Esetleg Genfben, a népszövetség székhelyén, ahol bizonyára óriási üzleteket lehet kötni. Már arra is gondolt, hogy kiköltözik egyszerűen oda, a tőkéjét mobilizálja, s bármilyen kockázat árán kiviszi. Talán fegyverekben lehetne dolgozni... Egy csomó délamerikai állam képviselői jönnek ott össze, arrafelé minden esztendőben kitör egy háború, vagy forradalom, s az ilyen vállalkozásokhoz ágyú, géppuska, meg mindenféle más gyilkolóeszköz szükséges. Miért ne szállíthatna ő? Az a Sir Basil Zaharow is abból lett milliárdos.

Nem tudta biztosan, hogy az ilyen üzleteket a gyárak maguk kötik-e, vagy megbízottakat tartanak erre a célra, — vezérképviseletet a halálgyárak, — mert ha igen, ott szép százalékot lehet zsebretenni, minden különösebb kockázat nélkül.

— Itt a barátunk...

A kert előtt óriási, sötétkék autó állott meg s egy alacsony emberke lépett ki belőle, a portás tiszteletteljes üdvözlésétől fogadva. Régimódi, már jócskán ősz férfi volt, s fürgén sietett az asztal felé, mely mellől felugrott a két exportőr s egy császárt megillető hódolattal köszöntötte a pénz svájci főpapját.

— Monsieur Mendel, — mutatták be Judának, aztán Krausz Simon köszöntötte az egyenrangúak barátságával.

— Rég nem láttuk nálunk, — mondta franciául, majd németre fordította a szót, mert Juda más nyelven nem beszélt.

A menüt a bankár állította össze; ebben szakértő volt, hiszen a svábhegyi villában, melyet inkább palotának lehetett volna nevezni, olyan lakomákat szolgáltak fel a sűrű vendégségeken, hogy napokig beszéltek róla a városban.

Előbb közömbös dolgokról diskuráltak, de aztán a bankár panaszkodni kezdett, hogy mióta nem járt ebben a barátságos országban, egészen megváltoztak a viszonyok. Ma már korántsem lehet olyan előnyös üzleteket kötni az állammal, mint pár éve, amikor minden külföldi pénzembert úgy fogadtak, mintha a megváltó érkezett volna a földre.

— Mit akarnak? — kérdezte. — Ez a maguk országa szegény, rászorul a külföld jóindulatára. Legyőzöttek, akiknek örülni kell, hogy szóbaáll velük valaki... Magyarország? Nem egy előnyösen hangzó firma, kérem... Itt még mindig az antiszemitizmus gyerekes betegségében szenved a közélet és a politika, lépten-nyomon hallani, hogy zsidóznak a felnőtt emberek, akik azt hiszik magukról, hogy jó hazafiak.

Krausz Simon bólintott, de aztán szükségét érezte, hogy védelmébe vegye az országot.

— Nem szabad gyorsan ítélkezni, kérem... Felelőtlen hangoskodók mindenütt akadnak. Önöknél is. De ebből nem lehet messzemenő és súlyos konzekvenciákat levonni. És nem is szabad... Magyarországon a pénzpiac szilárdan épp azokban a kezekben van, amelyekben megbízhatik a külföld. Az ipar is... Hiszen bizonyára tudja... A többi? Mit számit az, hogy néhány ember a sajtóban és a törvényhozásban okvetetlenkedik?

Juda közbeszólt:

— A sajtóban már nem... Azt leszereltük!

Krausz Simon kisé teátrális mozdulattal fordult feléje:

— Igen, látja! Barátom, Balassa kormányfőtanácsos éppen most hozott össze igazán önzetlen fáradozással egy konzorciumot, mely az utolsó szájaskodó lapot elnémította.

A kis Mendel elismerően bólintott:

— Bravo! Az ilyen cselekedetek minden elismerést megérdemelnek. Az országnak tett szolgálatot, higyje el, a külföld felé, elhatározásával. Nem is hiszik, mennyire érzékenyen reagálnak az önök határain túl mindenre, ami itt történik. De hiszen érthető! A tőke nem szereti a felfordulást...

— Persze...

Krausz Simon figyelmét a tálra fordította, melyet éppen most emelt az asztalhoz a pincér.

— Éppen erről a dologról szeretnék önnel néhány bizalmas szót váltani, — ragadta meg az alkalmat Juda, hogy a tárgyra térjen.

— Állok rendelkezésére...

A nap a fa lombjai között bezuhogtatta mézszín sugarait az asztalra. A fény táncolt a hófehér terítőn, az ezüstön és a kristálypoharakon, megcirógatta a karcsú vázában idetévedten szomorkodó mezei virágcsokrot, s ráhullt az arcokra is. Mendel úr már izzadt, olykor pihés tarkóját törölgette, vagy leemelte szemüvegét, hogy gondosan megtisztogassa a halvány párától.

Krausz egy pillantással intette Judát, aki elértette a jelet:

— Ó, — mondta, — nem annyira sürgős. Talán lesz még rá alkalom, míg nálunk tartózkodik. A világért se hozzunk üzleti ügyeket ide, a fehér asztal mellé, ne keserítsük el örömeit... Az üzletek mindig lehangolják az ember kedélyét, még akkor is, ha sikerültek.

Balla a nyári operettről kezdett beszélni és invitálta Mendelt, hogy este nézze meg a parádés és mulatságos darabot.

— Pest nagy kánikulai mulattatója, bizonyos Feld írta, — magyarázta, — s szerepel benne minden valamirevaló művész. Megnézzük s utána vacsorázunk valahol, Budán, kellemes társaságban. Csinos hölgyekről is gondoskodunk, — tette hozzá sokatmondón.

Gazdag borravalót osztogatva távoztak, a hajlongó pincérek sorfala között. Mendel arca ragyogott a jóllakottságtól, az örömtől, s fénylett rajta a tekintély, melyet e hízelgők ajándékoztak neki, pusztán csak azért, mert a zsebében lévő útlevél valamenynyiük számára kívánatos volt. Távoli rokonnak tekintették, aki egy felmérhetetlen gazdagság és boldogság állapotából ereszkedett le közéjük, holott titokban tán arra gondoltak: tíz-húsz esztendővel ezelőtt ezt a Mendelt még Mandelnek hívták, s tán itt volt valahol kis zugbankja a Dohány-utca környékén.

Megvárták, míg beül kocsijába, integettek utána, mosolyogva.

Krausz Simon karonfogta Judát.

— Jöjjön velem kedvesem, — mondta, — járjunk egyet.

A kocsit elküldte azzal, hogy az Oktogonon várjon rájuk.

Gyalogosan vágtak neki az Andrássy-útnak kettesben. A bankár még elmaradhatatlan szivarját rágta egy darabig, csendesen, poroszkálva hallgattak, s a villák között jártak már, amikor végre megszólalt.

— Mondja... maga mindenáron el akar innen menni? Miért?

Juda vállat vont.

— Magam se tudom.

Krausz Simon felvonta szemöldökét, úgy nézett rá, fürkésző tekintettel, mintha azt vizslatná: vajjon igazat mond-e csakugyan, vagy ki akar térni az egyenes válasz elől.

— Valami baj van talán? Az üzlet körül?

Juda pontosan tudta, mit akar jelenteni ez a kérdés. Nem sértődött meg miatta. Elvégre egy üzlet körül csakugyan lehetne valami baj, kivált ha az üzlet annyira szétágazó, kiterjedt, mint az övé. De nem. Az üzlettel nincs semmi, nem fenyeget csőd, összeomlás, a részvényeseknek nem kell nyugtalanul aludniok, a pénzük jó helyen van. A nagy hullámverés, mely annyi vállalatot elborított szennyel és iszappal, az ő portáján nem okozott gondot. A részvénytársaság szilárd, sőt napról-napra megalapozottabb.

— Nincs az üzlettel semmi baj, — felelte vontatottan. — Egészen komolyan nincs. Nem sikkasztottam, nem spekuláltam el a részvényesek vagyonát. Lehet, hogy ostobán cselekedtem, s azoknak volt igazuk, akik kihasználták a konjunkturát és visszaéltek a bizalommal. Őszintén megmondom, nem erkölcsi gátlások miatt tartózkodtam bizonyos dolgoktól. De nem volt rá szükségem.

— Miért akar hát elmenni mégis? — tért vissza makacsul a kérdésre a bankár. — Nagyon érdekel a válasza. Én magát olyan embernek tartom, aki rendelkezik bizonyos ösztönökkel... Régóta figyelem. Ritkán szoktam tévedni a környezetem megítélésében, most is jól érzem: magának kedvesem, különös szimata van.

Juda nevetett.

— Hát nem mondom, egyet-mást megéreztem már.

— Szóval?

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lőszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

...agy a híres Garveus szemléltető képe Churchill ...eszédéről és a szárnyas bombák hatásáról...

— Te gazember! Ilyen időkben csalsz meg engem?...
— Most sem vagy szebb Zálikám!

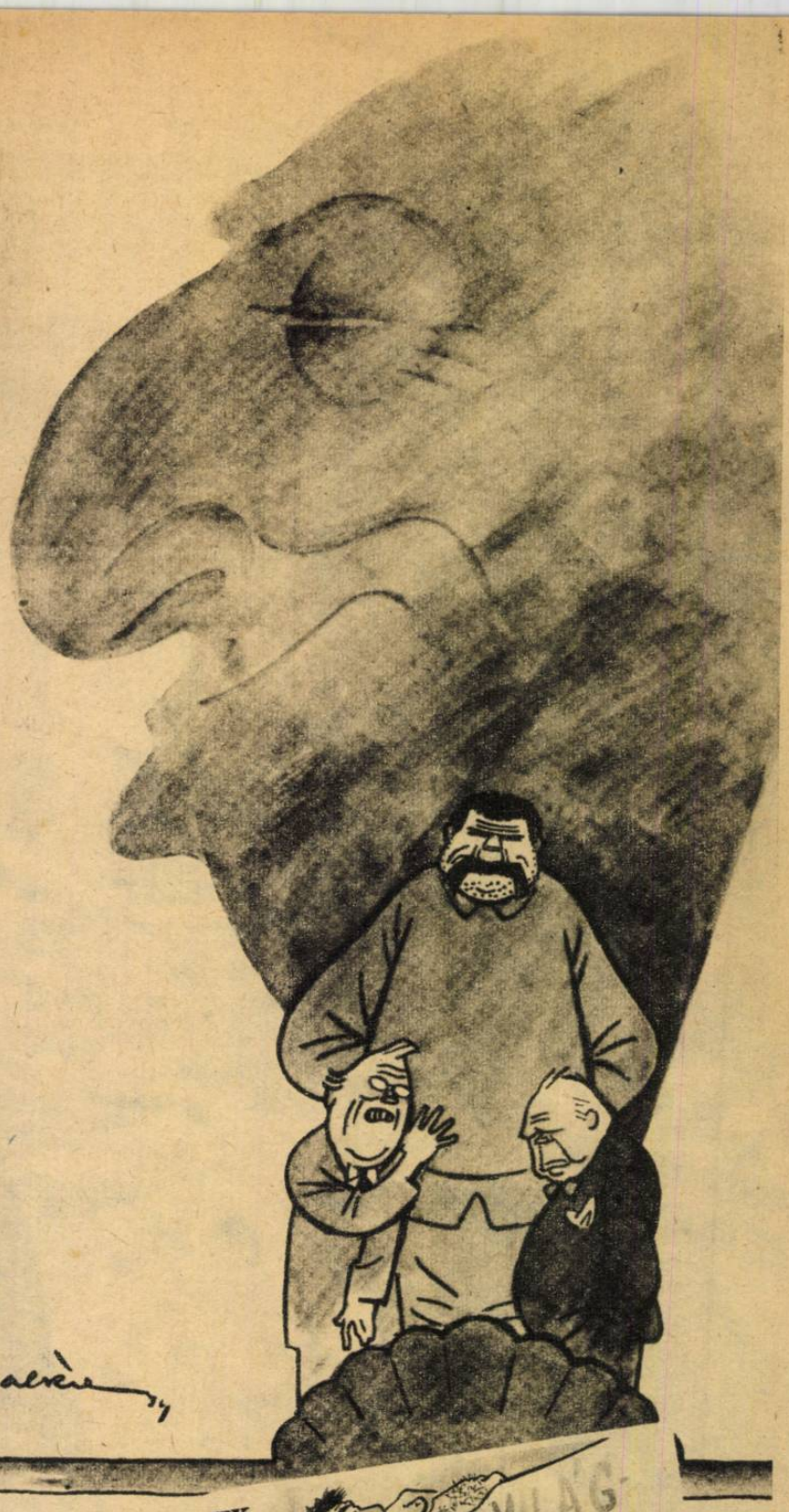

HIT ÉS VALLÁS.

— Mondja Silberspitz úr, a maga vallása most már kereszteny?
— Nü, én ezt vallom, de mi lehet a hitem?... Hiszen maga úgyis tudja...

←

A VILÁG SZÍNPADÁN:

...Hárman valának együtt — és az elmaradhatatlan árnyékuk...

→

REND A LELKE MINDENNEK!

15 perccel 11. előtt...

↓

AKIK SEGÍTENEK ÉS AKI EMELKEDIK...

(Illusztráció a történelmi detektivregényhez.)

Látod már Józsikám?...

A NAGY SIKOLY.

Bernát: „Aladár, azonnal küldjél a letétemből 5000 pengőt, ide a szokott sarokra!"

Aladár: „Bernát! Bernát! Nekem már alig marad valami a pénzedből!..."

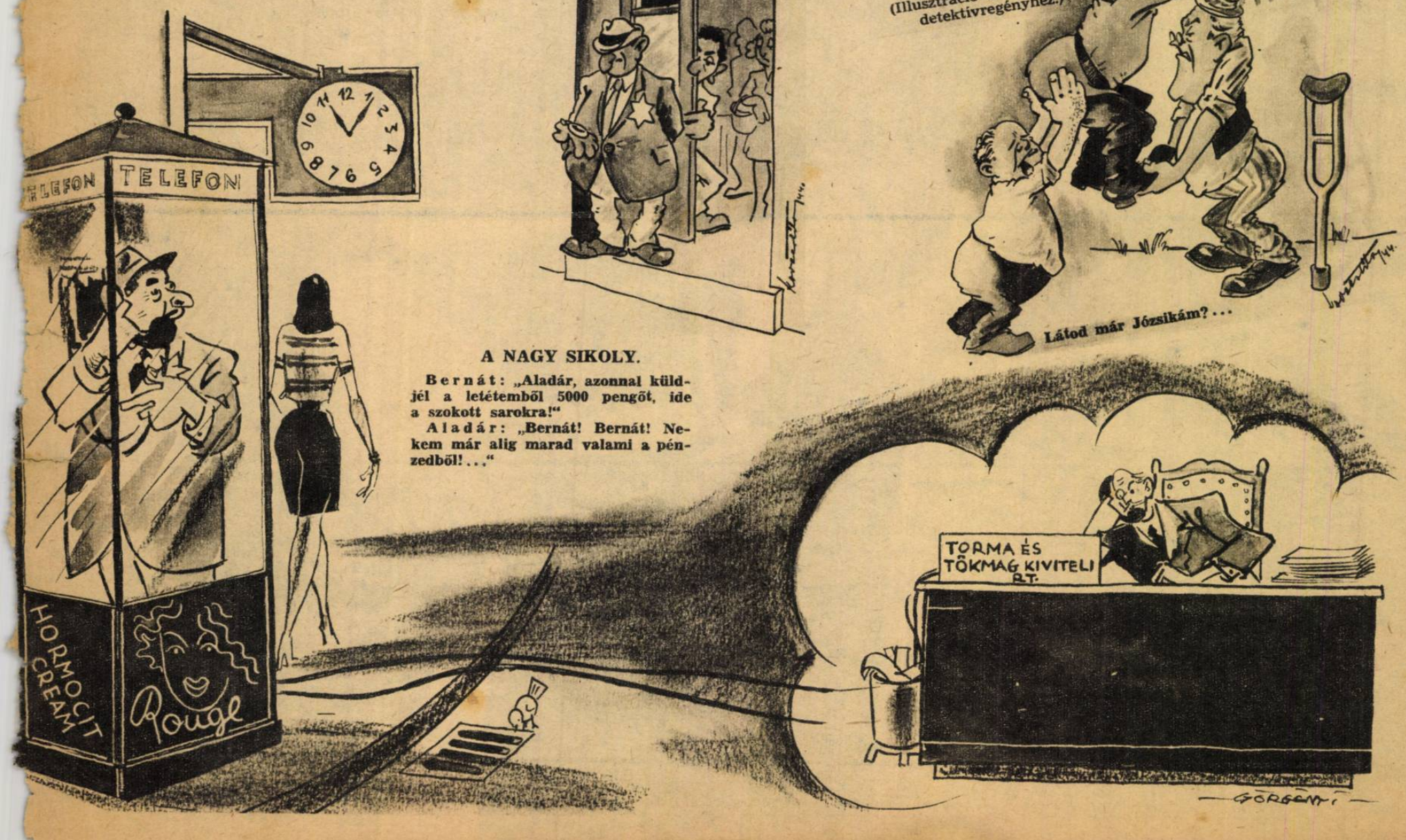

A lapot küldi:

Cím:

Tábori posta szám:

NORMANDIAI TRAGÉDIA